

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 18^ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Συνεδρίασε στις 09 Οκτωβρίου 2019, με δικαστή [redacted]
Πρωτοδίκη Διοικητικών Δικαστηρίων και γραμματέα [redacted]
υπάλληλο,

για να αποφασίσει σχετικά με την ανακοπή με ημερομηνία καταθέσεως 13.04.2016,

της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «Ελληνικά Ναυπηγεία ΑΕ» (ΕΝΑΕ), η οποία
εδρεύει στο [redacted] η οποία παρέστη δια του
πληρεξουσίου δικηγόρου [redacted]

κατά του Ελληνικού Δημοσίου εκπροσωπούμενου από τον Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής
Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.) και εν προκειμένω από τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε.
Αθηνών, ο οποίος παρέστη με δήλωση κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής
Δικονομίας της Δικαστικής Πληρεξουσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
[redacted]

Παρεμβαίνουσα η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, όπως εκπροσωπείται νομίμως, η οποία παρέστη
με δήλωση κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας του μέλους της
νομικής υπηρεσίας [redacted]

Η κρίση του Δικαστηρίου είναι η εξής:

1. Επειδή, με την υπό κρίση ανακοπή, για την οποία κατεβλήθη το νόμιμο παράβολο (βλ.
τα σειρές Α' 3770677, 3052731, 2276634 και 5123244 ειδικά έντυπα παραβόλου), ζητείται

η ακύρωση της με αριθμό 4898/11.03.2016 ταμειακής βεβαιώσεως του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, συνολικού ποσού μετά τόκων 524.896.095,75 ευρώ, που αντιστοιχεί σε παράνομες κρατικές ενισχύσεις που έλαβε η ανακόπτουσα και της οποίας αυτή έλαβε γνώση δυνάμει της, συμπροσβαλλόμενης 951/11.03.2016 ατομικής ειδοποίησεως χρεών του ίδιου Προϊσταμένου.

2. Επειδή, η υπό κρίση ανακοπή απαραδέκτως στρέφεται κατά της 951/11.03.2016 ατομικής ειδοποίησεως του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, δεδομένου ότι αυτή δεν αποτελεί εκτελεστή πράξη εκδιδόμενη στο πλαίσιο της διαδικασίας της διοικητικής εκτελέσεως, αλλά πληροφοριακό έγγραφο με το οποίο ενημερώνεται ο διοικούμενος για τις οφειλές του. Κατά τις λοιπές προϋποθέσεις, η υπό κρίση ανακοπή έχει ασκηθεί παραδεκτως και πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή, και να εξεταστεί, περαιτέρω, ως προς τη βασιμότητά της.

3. Επειδή, παραδεκτως παρεμβαίνει υπέρ του κύρους της προσβαλλόμενης πράξεως η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, σύμφωνα με τα άρθρα 113 και 114 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97).

4. Επειδή, στο άρθρο 107 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ, Επίσημη Εφημερίδα της ΕΕ, C-326/26-10-2012) ορίζεται ότι: «Άρθρο 107 (πρώην άρθρο 87 της ΣΕΚ) 1. Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν οι Συνθήκες ορίζουν άλλως». Περαιτέρω, στο άρθρο 108 της ίδιας Συνθήκης, ορίζεται ότι: «Άρθρο 108 (πρώην άρθρο 88 της ΣΕΚ) 1. Η Επιτροπή, σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, εξετάζει διαρκώς τα καθεστώτα ενισχύσεων που υφίστανται στα κράτη αυτά. Τους προτείνει τα κατάλληλα μέτρα που απαιτεί η προοδευτική ανάπτυξη και η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. 2. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερομένους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, ότι ενίσχυση που χορηγείται από ένα κράτος ή με κρατικούς πόρους δεν συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά κατά το άρθρο 107, ότι η ενίσχυση αυτή εφαρμόζεται καταχρηστικώς, αποφασίζει ότι το εν λόγω κράτος οφείλει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει εντός προθεσμίας που η ίδια καθορίζει. Αν το εν λόγω κράτος δεν συμμορφωθεί προς την απόφαση αυτή εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή ή οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο κράτος δύναται να προσφύγει απευθείας

στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση των άρθρων 258 και 259 [...]

3. Η Επιτροπή ενημερώνεται εγκαίρως περί των σχεδίων που αποβλέπουν να θεσπίσουν ή να τροποποιήσουν τις ενισχύσεις, ώστε να δύναται να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Αν κρίνει ότι σχέδιο ενισχύσεως δεν συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά, κατά το άρθρο 107, κινεί αμελλητί τη διαδικασία που προβλέπεται από την προηγούμενη παράγραφο. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν δύναται να εφαρμόσει τα σχεδιαζόμενα μέτρα πριν η Επιτροπή καταλήξει σε τελική απόφαση. 4. Η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει κανονισμούς σχετικά με τις κατηγορίες κρατικών ενισχύσεων για τις οποίες το Συμβούλιο έχει ορίσει, σύμφωνα με το άρθρο 109, ότι μπορούν να μην υπόκεινται στη διαδικασία της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου». Εξ άλλου, στο άρθρο 16 του Κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13ης Ιουλίου 2015 «περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (L-248) με τον οποίο εκωδικοποιήθη το ισχύον κείμενο του όμοιου Κανονισμού (ΕΕ) 1999/659 που είχε δεχθεί επανειλημμένες τροποποιήσεις (βλ. προοίμιο του Κανονισμού ΕΕ 2015/1589, σημείο 1) και, συνακολούθως, ο κωδικοποιημένος Κανονισμός κατηγγήθη (άρθρο 35 του Κανονισμού 2015/1589), ορίζεται ότι: «Ανάκτηση της ενίσχυσης: 1. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης για υπόθεση παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή αποφασίζει την εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για την ανάκτηση της ενίσχυσης από τον δικαιούχο («απόφαση ανάκτησης»). Η Επιτροπή δεν απαιτεί ανάκτηση της ενίσχυσης εάν αυτό αντίκειται σε κάποια γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης. 2. Το ποσό που πρέπει να ανακτηθεί δυνάμει απόφασης ανάκτησης περιλαμβάνει και τους σχετικούς τόκους, υπολογιζόμενους με το δέον επιτόκιο που ορίζει η Επιτροπή. Οι τόκοι πρέπει να καταβληθούν από την ημερομηνία κατά την οποία η παράνομη ενίσχυση ετέθη στη διάθεση του δικαιούχου μέχρι την ημερομηνία της ανάκτησής της. 3. Με την επιφύλαξη απόφασης του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατ' εφαρμογή του άρθρου 278 της ΣΛΕΕ, η ανάκτηση πραγματοποιείται αμελλητί και σύμφωνα με τις διαδικασίες της εθνικής νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, εφόσον αυτές επιτρέπουν την άμεση και πραγματική εκτέλεση της απόφασης της Επιτροπής. Για τον σκοπό αυτό και σε περίπτωση κινήσεως διαδικασίας ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα που διαθέτουν στα αντίστοιχα νομικά τους συστήματα, συμπεριλαμβανομένων των προσωρινών μέτρων, με την επιφύλαξη της νομοθεσίας της Ένωσης». Περαιτέρω, η ΣΛΕΕ στο μεν άρθρο 19 παρ. 1 ορίζει ότι: «Το Δικαστήριο της

Ευρωπαϊκής Ένωσης περιλαμβάνει το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο και ειδικευμένα δικαστήρια. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξασφαλίζει την τήρηση του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των Συνθηκών», στο δε άρθρο 256 παρ. 1 ότι: «Το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται σε πρώτο βαθμό επί των προσφυγών που αναφέρονται στα άρθρα 263, 265, 268, 270 και 272, με εξαίρεση αυτές που έχουν ανατεθεί σε ειδικευμένο δικαστήριο που συστήνεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 257 και αυτές που ο Οργανισμός επιφυλάσσει στο Δικαστήριο. Ο Οργανισμός μπορεί να προβλέπει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο και για άλλες κατηγορίες προσφυγών» και στο άρθρο 263 της ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 230 της Συνθ.ΕΚ) ότι: «Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ελέγχει τη νομιμότητα των νομοθετικών πράξεων, πράξεων του Συμβουλίου, της Επιτροπής, και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, [...] Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα [...] Οι προσφυγές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποίησεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως».

5. Επειδή, στο άρθρο 217 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999 –97 Α΄) ορίζεται ότι: «Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου, β) [...], γ) [...], δ) [...] και ε) [...]». Περαιτέρω, στο άρθρο 224 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας ορίζεται ότι: «1. Το δικαστήριο ελέγχει την προσβαλλόμενη πράξη κατά το νόμο και την ουσία, στα όρια της ανακοπής, τα οποία προσδιορίζονται από τους λόγους και το αίτημά της. 2. [...] 3. [...] 4. Στην περίπτωση της ανακοπής κατά της ταμειακής βεβαίωσης, επιτρέπεται ο παρεμπόδιων έλεγχος, κατά το νόμο και τα πράγματα, του τίτλου βάσει του οποίου έγινε η βεβαίωση, εφόσον δεν προβλέπεται κατ' αυτού ένδικο βοήθημα που επιτρέπει τον έλεγχό του κατά το νόμο και την ουσία ή δεν υφίσταται σχετικώς δεδικασμένο. 5. [...] » και στο άρθρο 225 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι: «Το Δικαστήριο αν διαπιστώσει παράβαση νόμου ή ουσιαστικές πλημμέλειες της προσβαλλόμενης πράξης, προβαίνει στην ολική ή μερική ακύρωση ή στην τροποποίησή της. Σε διαφορετική περίπτωση προβαίνει στην απόρριψη της ανακοπής». Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι το δικαστήριο που δικάζει την ανακοπή, κατά το άρθρο

217 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, δεν μπορεί να εξετάσει λόγο ανακοπής που αμφισβητεί το 'κατ' ουσία βάσιμο της απαιτήσεως του επισπεύδοντος την αναγκαστική εκτέλεση στην περίπτωση που ο ανακόπτων έχει δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της σχετικής καταλογιστικής πράξεως ενώπιον δικαστηρίου που αποφαινεται με δύναμη δεδεδειγμένου (βλ. ΣτΕ 274/2018, 120/2018, 3593/2013, 4432/2011). Εξ άλλου, στο άρθρο 2 του Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (ν.δ. 356/1974, 90 Α'), όπως ισχύει κατά τον χρόνο διενέργειας της ένδικης ταμειακής βεβαιώσεως, ορίζεται ότι: «Η είσπραξις των δημοσίων εσόδων ανατίθεται εις τα Δημόσια Ταμεία [...] ενεργείται δε δυνάμει νομίμου τίτλου. 2. Νόμιμος τίτλος είναι: α) Η κατά τους κειμένους νόμους βεβαίωσις και ο υπό των αρμοδίων Διοικητικών ή ετέρων αρμοδίων κατά νόμον Αρχών προσδιορισμός του εισπρακτέου ποσού, του είδους του εσόδου και της αιτίας δι' ην οφείλεται [...]».

6. Επειδή, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, τα εθνικά δικαστήρια δύνανται να επιλαμβάνονται διαφορών, οι οποίες τα υποχρεώνουν να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν την έννοια της προβλεπομένης από το άρθρο 107 παρ. 1 της ΣΛΕΕ ενισχύσεως, προκειμένου να κρίνουν αν ένα κρατικό μέτρο που ελήφθη χωρίς να τηρηθεί η διαδικασία του προβλεπομένου από το άρθρο 108 παρ. 3 της ΣΛΕΕ προηγούμενου ελέγχου, έπρεπε να είχε υποβληθεί στη διαδικασία αυτή. Αντιθέτως, τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να αποφαινούνται περί του εάν ένα κρατικό μέτρο ενίσχυσης είναι συμβατό ή μη με την κοινή αγορά. Η κρίση αυτή εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία ασκείται υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. ΔΕΚ αποφάσεις της 22-3-1977, C-78/76, Steinike & Weinlig, της 21-11-1991, C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires και Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, της 8-11-2001, C-143/99, Adria-Wien Pipeline και Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, της 18-7-2007, C-119/05, Luchini, της 9-8-1994, C-44/93, Namur – Les assurances du credit SA και ΣτΕ 2202/2010, 2406/2014, 1448/2018 και ΣτΕ 1917/2019). Όπως προκύπτει από την ανακοίνωση αυτή και τη διαμορφωθείσα επί των αντίστοιχων ζητημάτων νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων της ενωσιακής εννόμου τάξεως, η ανάκτηση δεν έχει τον χαρακτήρα κυρώσεως, αλλά αποτελεί λογική συνέπεια της διαπιστώσεως της Επιτροπής περί του ασυμβιβάστου της ενισχύσεως με την κοινή αγορά (ΔΕΚ, απόφαση της 17.6.1999, C – 75/97, Επιτροπή κατά Βελγίου σκ.64-65, απόφαση της 10.6.1993, C–183/91, Επιτροπή κατά Ελλάδος, σκ.16). Η υποχρέωση του κράτους να ανακτήσει την ενίσχυση, την οποία η Επιτροπή

έκρινε ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά, σκοπεύει, κατά πάγια νομολογία, στην επαναφορά των πραγμάτων στην πρότερα κατάσταση (ΔΕΚ, απόφ. της 4.4.1995, C-348/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκ. 26) και, κατ' επέκταση, στην εξασφάλιση ισότιμων όρων ανταγωνισμού. Ο σκοπός αυτός επιτυγχάνεται μόνο με την επιστροφή της κρατικής ενισχύσεως από την επιχείρηση που την έλαβε η οποία, κατ' αυτόν τον τρόπο, χάνει το πλεονέκτημα που απολάμβανε στην αγορά σε σχέση με τους ανταγωνιστές της (ΔΕΚ, απόφ. της 4.4.1995, C-350/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκ. 22). Προκειμένου, εξ άλλου, να εξαλειφθούν τυχόν χρηματοπιστωτικά οφέλη που συνδέονται με την παράνομη ενίσχυση, πρέπει τα προς ανάκτηση ποσά να επιστρέφονται εντόκως, οι τόκοι δε αυτοί πρέπει να αντιστοιχούν στα οικονομικά οφέλη που μπορούσε, κατά κανόνα, να αποκομίσει ο αποδέκτης από τη χρήση του ποσού της ενισχύσεως (απόφαση της 4ης Απριλίου 1995, C-348/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκ. 27). Στο πλαίσιο της αποφάσεως 2007/374/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2007 (ΔΕΕ, απόφ. της 13.2.2014, C-69/13, Mediaset SpA), το Δικαστήριο έκρινε ότι «[...] η εφαρμογή του συστήματος ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων αποτελεί αρμοδιότητα, αφενός, της Επιτροπής και, αφετέρου, των εθνικών δικαστηρίων, έκαστο δε εκπληρώνει συμπληρωματική, αλλά διακριτή αποστολή σε σχέση με την αποστολή του ετέρου» (σκέψη 19), (βλ. και ΔΕΕ απόφ. της 21ης Νοεμβρίου 2013, C-284/12, Deutsche Lufthansa, σκ. 27) και ότι «βάσει του συστήματος αυτού, η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα, υπό τον έλεγχο των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, για την εκτίμηση του συμβατού ενισχύσεως με την κοινή αγορά» (σκέψη 20) (βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 21ης Οκτωβρίου 2003, C-261/01 και C-262/01, Van Calster κ.λπ., σκ. 75, ΔΕΚ απόφ. της 5ης Οκτωβρίου 2006, C-368/04, Transalpine Ölleitung in Österreich κ.λπ., σκ. 38, και προπαρατεθείσα Deutsche Lufthansa, σκ.28). Επίσης, έλαβε υπόψη ότι «κατά πάγια νομολογία η Επιτροπή δεν υποχρεούται, όταν διατάσσει την ανάκτηση ενισχύσεως κηρυχθείσας ασύμβατης προς την κοινή αγορά, να προσδιορίζει το ακριβές ποσό της ενισχύσεως που πρέπει να ανακτηθεί. Αρκεί η απόφαση της Επιτροπής να περιέχει στοιχεία βάσει των οποίων ο αποδέκτης της να μπορεί να προσδιορίσει ο ίδιος, χωρίς υπερβολικές δυσχέρειες, το ποσό αυτό» (σκέψη 21) (βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-480/98, Ισπανία κατά Επιτροπής, σκ. 25, και ΔΕΕ απόφ. της 8ης Δεκεμβρίου 2011, C-81/10 France Télécom κατά Επιτροπής, σκ. 102), καθώς και ότι «η Επιτροπή, όταν βρίσκεται ενώπιον ενός καθεστώτος ενισχύσεων, δεν είναι κατά κανόνα σε θέση να προσδιορίσει με ακρίβεια το ποσό της ενισχύσεως που έχει εισπράξει έκαστος από τους κατ' ιδίαν λήπτες και, ως εκ τούτου, οι ιδιαίτερες περιστάσεις που αφορούν έκαστον από τους ωφελουμένους από καθεστώς ενισχύσεων είναι δυνατό να εκτιμώνται μόνον κατά το στάδιο της ανακτήσεως της ενισχύσεως» (σκέψη 22) (βλ. και ΔΕΚ απόφ.

της 7ης Μαρτίου, 2002, C-310/99, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκ. 89 έως 91). Επιπλέον, επεσημάνεσθαι «κατά το άρθρο 288, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις των θεσμικών οργάνων είναι υποχρεωτικές ως προς όλα τα στοιχεία τους για τους αποδέκτες που αυτές ορίζουν. Συνεπώς, το κράτος μέλος που είναι αποδέκτης απόφασεως της Επιτροπής η οποία το υποχρεώνει να ανακτήσει παράνομες και ασύμβατες προς την εσωτερική αγορά ενισχύσεις οφείλει, δυνάμει του άρθρου αυτού, να λάβει όλα τα πρόσφορα μέτρα για να εξασφαλίσει την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως (βλ., και ΔΕΚ απόφ. της 12ης Δεκεμβρίου 2002, C-209/00, Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκ.31, και ΔΕΚ απόφ. της 26ης Ιουνίου 2003, C-404/00, Επιτροπή κατά Ισπανίας, σκ. 21). Ο υποχρεωτικός αυτός χαρακτήρας ισχύει έναντι όλων των οργάνων του κράτους αποδέκτη, περιλαμβανομένων και των δικαιοδοτικών οργάνων του» (σκέψη 23) (βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 21ης Μαΐου 1987, C-249/85, Albako Margarinefabrik, σκ. 17). Επίσης, σύμφωνα με νομολογιακώς διαμορφωθέντα κανόνα που αφορά τις αποφάσεις της Επιτροπής «κάθε τροποποίηση του διατακτικού πέραν των ορθογραφικών ή γραμματικών τροποποιήσεων εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της ολομέλειας της Επιτροπής» (ΠΕΚ, απόφαση της 18.1.2005, T-93/02, Confédération nationale du Crédit mutuel σκ.124, ΔΕΚ, απόφαση της 15.6.1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF σκ.68).

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα ακόλουθα: Εις βάρος της προσφεύγουσας εταιρείας, το ιδιοκτησιακό καθεστώς της οποίας έχει επανειλημμένα αλλάξει τα τελευταία έτη, εξεδόθη η 2009/610/ΕΚ (κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό Ε 2008/3118, όπως αναγράφεται στον τίτλο της πράξεως) απόφαση («απόφαση ανάκτησης») της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την οποία εκηρύχθησαν παράνομες και ασυμβίβαστες ενισχύσεις (κυρίως με τη μορφή εγγυήσεων, αυξήσεων μετοχικού κεφαλαίου και ασφαλιστικών ρυθμίσεων) που είχαν χορηγηθεί στην προσφεύγουσα εταιρεία από την Ελληνική Δημοκρατία και διετάχθη η επιστροφή τους. Το ποσό των ενισχύσεων αυτών χωρίς τόκους υπελογίσθη σε 256 εκατομμύρια ευρώ. Εν συνεχεία, ύστερα από αλληπάλληλες διαπραγματεύσεις των μερών (ήτοι Ελληνικού Δημοσίου, Επιτροπής και προσφεύγουσας εταιρείας) και προκειμένου να αποτραπεί η διαφαινόμενη -σε περίπτωση πλήρους και αμέσου εφαρμογής της «απόφασης ανάκτησης»- πτώχευση των Ναυπηγείων και η συνακόλουθη διακοπή της (εθνικού συμφέροντος) στρατιωτικής δραστηριότητος αυτών συνήφθη τον Δεκέμβριο του 2010 η «στρατιωτική συμφωνία», με την οποία προεβλέφθη σειρά δεσμεύσεων, με την

εκπλήρωση των οποίων θα εθεωρείτο προσηκόντως εκτελεσθείσα η «απόφαση ανάκτησης». Όπως, όμως, έχει ήδη γίνει δεκτό με την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΕ) της 28ης Ιουνίου 2012 (υπόθεση C- 485/2010) και ήδη με την απόφαση του ΔΕΕ της 14^{ης} Νοεμβρίου 2018 (υπόθεση C-93/17) [σύμφωνα με την οποία η «απόφαση ανάκτησης» έπρεπε να έχει εκτελεστεί εντός τεσσάρων μηνών με ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας την 13^η.08.2008 (σκ. 12).], επί προσφυγής της Επιτροπής κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η τελευταία παρέβη τις υποχρεώσεις σχετικώς με τις ένδικες κρατικές ενισχύσεις, η «στρατιωτική συμφωνία» που, εναλλακτικώς και όχι καθ' υποκατάσταση της «απόφασης ανάκτησης» προέβλεπε, μεταξύ άλλων, την εντός εξαμήνου πώληση όλων των περιουσιακών στοιχείων που δεν συνδέονται με στρατιωτικές δραστηριότητες και συνάμα τη μη ανάπτυξη εμπορικών δραστηριοτήτων, τελικώς ουδέποτε εξετελέσθη, με αποτέλεσμα να παραμένουν άθικτες οι απορρέουσες από την «απόφαση ανάκτησης» υποχρεώσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας. Εξ άλλου, η προσφεύγουσα εταιρεία, είχε προσφύγει κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ζητώντας την ακύρωση της «απόφασης ανάκτησης» ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο με την απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012 (υπόθεση T-391/08), απέρριψε την προσφυγή. Σχετική αίτηση αναιρέσεως, ομοίως, απερρίφθη με την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P). Ομοίως προσφυγή ακυρώσεως της προσφεύγουσας εταιρείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της ΕΕ με αντικείμενο την ακύρωση της «στρατιωτικής συμφωνίας» απερρίφθη με Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 19^{ης} Οκτωβρίου 2012 (υπόθεση T-456/11) και αίτηση αναιρέσεως κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου απερρίφθη με Διάταξη του ΔΕΕ της 12^{ης} Σεπτεμβρίου 2013 (υπόθεση C-616/12P). Κατόπιν τούτου, ηκολούθησε η από 27.11.2014 επιστολή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην οποία εκαλείτο η Ελληνική Δημοκρατία να εφαρμόσει την «απόφαση ανάκτησης», υπό την προειδοποίηση ότι σε αντίθετη περίπτωση θα εφαρμοστεί το άρθρο 260 παρ.2 της ΣΛΕΕ περί παραπομπής της χώρας στο Δικαστήριο (ΔΕΕ). Κατόπιν αυτών, εξεδόθη μετά από παραγγελία της Κεντρικής Μονάδας Κρατικών Ενισχύσεων του Υπουργείου Οικονομικών προς τη Γενική Διεύθυνση Βιομηχανικής και Επιχειρηματικής Πολιτικής (βλ. σχετικώς το Κ.Μ.Κ.Ε. 139016 ΕΞ 2015 ΕΜΠ/30.11.2015 έγγραφο) το με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ-1648/Α.Φ.13/04-12-2015 έγγραφο του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης και Τουρισμού, με το οποίο εκλήθη η προσφεύγουσα, σε εφαρμογή της «απόφασης ανάκτησης» να καταβάλει το ποσό των 196.619.239,78 ευρώ ως ποσό βάσεως, το ποσό των 326.733.649,45 ευρώ ως αναλογούντες τόκους, οι οποίοι και προσαυξάνονται κάθε ημέρα μετά την 30.11.2015 και έως 13.04.2016 κατά 19.051,93

ευρώ, ημερησίως. Στο σώμα του ίδιου εγγράφου σημειώνεται ότι τα αναζητούμενα ποσά αποτελούν μέρος όσων οφείλονται και θα ακολουθήσει όμοια επιστολή για τα υπόλοιπα και κληθένται οι διατάξεις με βάση τις οποίες έχει γίνει ο υπολογισμός των τόκων. Τέλος, ετάχθη στην προσφεύγουσα εταιρεία προθεσμία τριάντα ημερών για την εκούσια καταβολή του ανωτέρω ποσού ενός μηνός στην αρμόδια για τη φορολογία εισοδήματός της ΔΟΥ, ενημερώνοντάς ότι αφ' ενός η μη καταβολή του ποσού συνεπάγεται την εφαρμογή των διατάξεων του Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων για την αναγκαστική είσπραξη του ποσού και αφ' ετέρου ότι αυτή είχε δικαίωμα να υποβάλλει «τεκμηριωμένες αντιρρήσεις» για όσα ανέφερε το επίδικο έγγραφο εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από την κοινοποίησή του στην προσφεύγουσα εταιρεία. Η δε τελευταία στις 07.01.2016 κοινοποίησε στον Υπουργό Οικονομικών και στον Υπουργό Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού «εξώδικη απάντηση – διαμαρτυρία – αντιρρήσεις» κατά του περιεχομένου του προσβαλλόμενου εγγράφου προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι η «στρατιωτική συμφωνία» υλοποιείται, με αποτέλεσμα να τελεί υπό αναβλητική αίρεση η εφαρμογή της «απόφασης ανάκτησης», δεν γίνεται διάκριση επί ποικων περιουσιακών στοιχείων της προσφεύγουσας εταιρείας θα επιβληθεί η αναγκαστική εκτέλεση για την είσπραξη του ποσού και ότι το εν λόγω δικαίωμα ασκείται καταχρηστικώς από την Ελληνική Δημοκρατία, με άμεσο αποτέλεσμα την πρόκληση ανεπανόρθωτης βλάβης στα συμφέροντα της εταιρείας και των μετόχων της και ζήτησε, μεταξύ άλλων, να ανακαλέσει άμεσα το Ελληνικό Δημόσιο το προσβαλλόμενο έγγραφο. Το καθ' ου Ελληνικό Δημόσιο ουδέποτε απήντησε στους ανωτέρω ισχυρισμούς της προσφεύγουσας εταιρείας ούτε και στην ανάκληση της προσβαλλόμενης πράξεως. Ήδη δε κατηρτίσθη ο με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016 χρηματικός κατάλογος του Προϊσταμένου της Διευθύνσεως Βιομηχανικής Πολιτικής του ως άνω Υπουργείου, συνολικού ποσού μετά τόκων 524.896.095,75 ευρώ. Ακολούθως, συνετάχθη η προσβαλλόμενη με αριθμό 4898/11.03.2016 ταμειακή βεβαίωση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, ίδιου ποσού, της οποίας η ανακόπτουσα έλαβε γνώση δυνάμει της 951/11.03.2016 ατομικής ειδοποιήσεως χρεών του ίδιου Προϊσταμένου. Κατά της ανωτέρω προσβαλλόμενης ταμειακής βεβαιώσεως η ανακόπτουσα ήσκησε την υπό κρίση ανακοπή.

8. Επειδή, ειδικότερα, η ανακόπτουσα με το δικόγραφο της υπό κρίση ανακοπής και του νομίμως κατατεθέντος στις 14.10.2019 υπομνήματος ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης ταμειακής βεβαιώσεως ισχυριζόμενη ότι δεν υφίσταται νόμιμος τίτλος για

την έκδοσή της. Προβάλλει, ωσαύτως, μεταξύ άλλων, ότι η με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού εξεδόθη αναρμοδίως, καθώς αρμόδιο για την έκδοσή της είναι το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης με συναρμοδιότητα του Υπουργείου Οικονομικών, ενώ σε κάθε περίπτωση η προθεσμία τριάντα ημερών που ετάχθη να συμμορφωθεί είναι πολύ μικρή λαμβανομένων υπόψη των επικρατούσων συνθηκών κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και καθ' υπέρβαση των άκρων ορίων εξουσίας της Διοικήσεως. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι δεν της επεδόθη προσηκόντως η «απόφαση ανάκτησης». Εν συνεχεία, προβάλλει ότι ουδέποτε εξέλιπε η ισχύς της «στρατιωτικής συμφωνίας», η οποία, αν και με προσκόμματα εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας, εκτελείται με την αμέριστη συνδρομή της ανακόπτουσας και, ως εκ τούτου, παρανόμως επιδιώκεται η εφαρμογή της – ανενεργούς για το λόγο αυτόν -«απόφασης ανάκτησης» διά της προσβαλλόμενης ταμειακής βεβαιώσεως. Γι' αυτόν άλλωστε το λόγο η εν λόγω απόφαση εξεδόθη καταχρηστικώς. Άλλωστε, συνεχίζει η ανακόπτουσα, τόσο ο προαναφερόμενος με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016 χρηματικός κατάλογος όσο και η προσβαλλόμενη ταμειακή βεβαίωση πάσχουν, διότι εξεδόθησαν καθ' υπέρβαση του νομίμου τίτλου, καθώς δεν βεβαιώνεται το προς ανάκτηση ποσό μόνο στις εμπορικές δραστηριότητες της ανακόπτουσας, αλλά σε όλη την επιχείρηση, άρα και στις στρατιωτικές δραστηριότητες, οι οποίες, εν τούτοις δεν ωφελήθηκαν από τις παράνομες ενισχύσεις και ρητώς εξαιρούνται βάσει τόσο της «απόφασης ανάκτησης» και ιδίως του άρθρου 17 αυτής, όσο και της «στρατιωτικής συμφωνίας».

9. Επειδή, σύμφωνα με όσα έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στη μείζονα σκέψη της παρούσας αποφάσεως (βλ. ιδιαιτέρως τις 5^η και 6^η σκέψη), οι ισχυρισμοί της ανακοπτούσας σχετικώς με το κύρος της με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού είναι απορριπτέοι ως ερειδόμενοι επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, διότι το ανωτέρω έγγραφο [το οποίο ως πληροφοριακό στερείται εκτελεστού χαρακτήρα] δεν αποτελεί το νόμιμο τίτλο κατ' άρθρο 2 του Κ.Ε.Δ.Ε. για την αναγκαστική είσπραξη της επίδικης οφειλής, αλλά η «απόφαση ανάκτησης», ήτοι η Απόφαση Ε(2008)3118 τελικό της 07.07.2008 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής «για τις ενισχύσεις αριθ. C 16/2004 (πρώην NN29/2004, CP 71/2002 και CP 133/2005) που χορήγησε η Ελλάδα στην επιχείρηση Ελληνικά Ναυπηγεία Α.Ε.». Περαιτέρω, ο ισχυρισμός της ανακόπτουσας περί μη προσήκουσας επιδόσεως της ανωτέρω αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής είναι απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος, διότι η ανακόπτουσα προσέβαλε την ανωτέρω απόφαση

ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ε.Ε. με δικόγραφο που κατέθεσε στις 15 Σεπτεμβρίου 2008, το οποίο έλαβε αριθμό T-391/08 και επί του οποίου εξεδόθη η απόφαση της 15^{ης} Μαρτίου 2012, με την οποία απερρίφθη η προσφυγή της ανακόπτουσας. Εξ αλλού, έχει κριθεί αμετακλήτως νόμιμη η «απόφαση ανάκτησης» με την απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P) του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Δ.Ε.Ε.) και το κύρος της «στρατιωτικής συμφωνίας» με τις αποφάσεις του Δ.Ε.Ε. της 28ης Ιουνίου 2012 (υπόθεση C- 485/2010) και της 14^{ης} Νοεμβρίου 2018 (υπόθεση C-93/17) επί προσφυγής της Επιτροπής κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, τα οποία δικαστήρια της Ε.Ε. και έχουν αποκλειστική αρμοδιότητα να κρίνουν σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω στην έκτη σκέψη της παρούσας αποφάσεως τη νομιμότητα των αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το χαρακτηρισμό οποιασδήποτε μορφής χρηματοδότησεως ως παράνομη κρατική ενίσχυση, με αποτέλεσμα οι ισχυρισμοί της ανακόπτουσας που αφορούν το κύρος και τη δεσμευτικότητα της «απόφασης ανάκτησης» καθώς και το κύρος της «στρατιωτικής συμφωνίας» να είναι απορριπτόμενοι ως απαραδέκτως προβαλλόμενοι κατ' άρθρο 224 παρ. 4 του Κ.Δ.Δ. (βλ. ανωτέρω και την πέμπτη σκέψη της παρούσας αποφάσεως). Τέλος, τα προβαλλόμενα περί εκδόσεως της προβαλλόμενης ταμειακής βεβαιώσεως καθ' υπέρβαση των όσων ορίζονται στο άρθρο 17 της «απόφασης ανάκτησης» και αντιθέτως προς αυτά, ήτοι περί ανακτήσεως μόνον από το εμπορικό – μη στρατιωτικό τμήμα των δραστηριοτήτων της ανακόπτουσας είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμα, διότι από τη φύση και το χαρακτήρα της η πράξη ταμειακής βεβαιώσεως εκδίδεται αφ' ενός στο όνομα του νομικού προσώπου και στον Α.Φ.Μ. αυτού και αφ' ετέρου δεν διακρίνει το μέρος της περιουσίας το οποίο θα υπαχθεί στη διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως, αλλά η διάκριση αυτή λαμβάνει χώρα στο επόμενο στάδιο της διαδικασίας, ήτοι στο στάδιο της κατασχέσεως περιουσιακών στοιχείων για την αναγκαστική είσπραξη της οφειλής.

10. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη ανακοπή, να γίνει δεκτή η παρέμβαση και να καταπέσει το καταβληθέν παράβολο υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου (άρθρο 277 παρ. 9 εδ. α' Κ.Δ.Δ.). Εξ αλλού, δεν τίθεται ζήτημα επιδικάσεως της δικαστικής δαπάνης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ελλείψει σχετικού αιτήματος (άρθρο 275 παρ. 7 εδ. α' Κ.Δ.Δ.), ενώ καταλογίζεται δικαστική δαπάνη υπέρ του καθ' ου Ελληνικού Δημοσίου και εις βάρος της ανακόπτουσας υπολογιζόμενη στο ποσό

των εκατό σαράντα εννέα (149) ευρώ (άρθρο 275 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ. σε συνδυασμό με το Παράρτημα Ι Τμήμα Γ' του Κώδικα Δικηγόρων ν. 4194/2013 Α' 208).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτει την ανακοπή.

Δέχεται την παρέμβαση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου υπέρ του Δημοσίου.

Επιβάλλει εις βάρος της ανακόπτουσας τη δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσό των εκατό σαράντα εννέα (149) ευρώ.

Η απόφαση εκδόθηκε στην Αθήνα στις 11 Μαρτίου 2020.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές αντίγραφο
Αθήνα, 26/3/2020
ο προϊστάμενός του,.....τμήματος

